

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De variis particularibus incommodis quæ ex anteposita priuatione sequuntur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

in 4. dist. 7. 2. quest. 1. artic. 4. vbi & admonet ipsum ad agendo non peccare mortaliter, si non sit de numero vitandorum. Videri potest Suarez *tom. 5. disp. 12. section. 2. num. 4. & 5.*

22. Item potest ingredi Ecclesiam ad orandū priuatim: dummodo in ea non celebrentur tunc diuina officia, licet aliqui priuatim in eadem precentur, ex eodem Soto *ibidem col. 7. & Nauar. in Enchir. cap. 27. nu. 19. & refert ex D. Thoma, aliisq; Theologis Suarez in seq. sect. 3. n. 5.* Ratio vero bona est, quam attigit Caiet. in verbo Excommunicatio, cap. vlt. vers. Illicita, quod in hac re non attendatur propinquitas, aut etiam identitas loci, sed communio in oratione publica: cuiusmodi esse, ex *Nauar. in seq. num. 36. ad 5.* censentur Missa, horæ canonica, consecratio templi, aut altaris, aut virginum, benedictio solennis Episcopi, & aquæ benedictæ, atque officia mortuorum, & sepultura.

Orationis vero priuatæ, qua licet excommunicato orare seorsum, in eodem etiam templo, in quo aliquis alius orat. Caiet. & Nauar. locis citatis ponunt exemplum salutationis Angelicæ; ad quam publice quidem signum campanæ datur, non tamen vt ad publicam, sed vt ad priuatam orationem, vt addit Caiet. cui assentitur Henriquez in 1. par. sum. mæ lib. 13. cap. 12. in fine. Addit idem Caiet. quantumcumque in publica supplicatione à Sacerdotibus precantibus per vnum miliare excommunicatus distaret, si in tantum spatium populus subsequens extenderetur, ipsum peccare, se illi ingerendo.

23. Porro non tantum potest in Ecclesia, dum in ea non celebrantur diuina officia, excommunicatus orare priuatim aliis precibus, sed etiam persolvere horas canonicas (ad quas priuatim recitandas si sacris initiatus sit, ipsum etiam degradatum, teneri habent aliis citatis *Couar. ad cap. Alma mater, 1. par. §. 3. num. 8. Henriquez in preced. cap. 7. in margine lit. R. & Vgol. De censuris tab. 1. cap. 13. §. 13.*) dummodo casus, lus recitet, ex communi sententia, prout authoribus in eam citatis notat ibidem Couar. Addens quod non debeat dicere versiculum, Dominus vobiscum; eo nimirum nomine quod is pertineat ad communionem fidelium, à qua præcisus est excommunicatus. Quanquam propter materiam exiguitatem non videretur plusquam venialiter peccare, dicendo: quemadmodum nec nisi venialiter peccare videtur persoluedo cum alio priuatim horas ipsas canonicas; cum talis communicatio in diuinis, non sit illi ab Ecclesia interdicta: quia non est publica, sed tantum priuata. Quo argumento Couar. loco citato probat, non nisi venialiter peccare illum, qui cum ipso excommunicato easdem horas persolueret. De hac re plures Suarez *tom. 5. disp. 12. sect. 2. a num. 13.*

24. Postremo, potest excommunicatus intrare Ecclesiam absque peccato, etiam dum diuina officia celebrantur, si id faciat non vt interstit illis, sed propter aliquod negotium, vel vt transeat, vel vt ibi latet, insequentisque effugiat: prout inquit Palud. in 4. dist. 18. quest. 6. ar. 1. ubi finem, & Caiet. in verbo Excommunicatio, cap. vltimo, vers. Illicita autem, sub finem. Vbi addit, neque tunc peccare, etiam si transeundo flectat genua, & oret priuata oratione.

CAPVT V.

Priuare præterea vsu officij publici.

SVMMARIVM.

25. Excommunicatum esse priuatum vsu officij publici auctoritates significant cum dicunt ipsum esse suspensum ab officio.
26. Quod est intelligendum tam de laicali, quam de Ecclesiastico officio.
27. Excommunicatus priuatur vsu potestatis ordinis, siue iurisdictionem, siue non.
28. Priuatur item vsu iurisdictionis, nec vllam dignitatem officij publicum obtinere potest.
25. **I**STIVS MODI priuationem significant D. Anton. 3. par. tit. 24. cap. 76. in 10. effectu, Syluester in verbo Excommunicatio tertio, num. 1. in 10. item effectu, Nauar. in En-

chir. cap. 27. num. 21. Caiet. verbo Excommunicatio; cap. vltimo, §. Vbi scito: atque alij, cum dicunt excommunicatum esse suspensum ab officio, fumentes suspensionis nomen, non proprie, vt censura quædam est à cæteris distincta (alioqui oporteret excommunicatum semper irretiri duplici censura, quod nemo dixerit) sed generaliter: eo scilicet modo quo à Nauar. describitur in eodem cap. 27. num. 151. cum ait suspensionem generaliter acceptam, esse prohibitionem vsus officij, vel facultatis alicuius. Ita vt sensus illorum sit; excommunicatum esse suspensum ab officio, id est, prohibitum illi esse vsus potestatis ipsi competentis ratione officij sui publici.

Quod vero Caiet. in eod. loco illud dictum extendit ad officium etiam laicale, congruenter rationi id facit; quandoquidem ratio priuationis vsus officij in excommunicato est segregatio ipsius à communione fidelium, ex cap. Engeltrudam 3. quest. 4. & ex cap. penult. De sentent. excommunicat. Quam communicationem non minus secularis, quàm Ecclesiastici officij vsus requirit. Cum igitur potestas publici officij quædam sit Ecclesiastica, & quædam secularis; illaque sit aut ordinis, aut iurisdictionis; siue in foro interiori, siue in exteriori: hæc vero sit, vel Principum, vel Iudicum secularium, vel aliorum ministrorum iustitiæ, vel tutorum aut curatorum: excommunicatum priuari vsu potestatis ordinis satis patet per illud quod habitum est in preced. cap. 2. excommunicationem priuare actiua participatione Sacramentorum.

Inde enim consequens est, ea quæ sunt Sacramenti Ordinis, excommunicato minime licere, siue iurisdictionem nõ requirant in ordinato; vt in Episcopo, consecrationes calicis, patenæ, & vestium ad diuina mysteria peragenda necessarium: & in Sacerdote, atque in aliis initiatis inferiori ordine, celebratio diuinorum officiorum. Siue requirant iurisdictionem: vt in Episcopo, consecrationes Ecclesiarum, cœmeteriorum, ac virginum Deo dicatarum: & collatio ordinum. Itemque in Sacerdote, administratio Sacramentorum ex officio, & commissio alicui alteri facta ad ea administranda. Ad talia enim requiri auctoritatem Superioris in subditos, patet ex iis quæ statuuntur in tit. De temporibus ordinationum in 6. ac ex aliis quæ notat Vgolinus De censuris tab. 2. cap. 20. §. 2.

Excommunicatum priuari quoque vsu iurisdictionis quam habet in subditos, multorum Doctorum & Canonum auctoritate ostendit idem Vgolinus initio sequentis cap. 11. Pro quo facit ratio D. Thomæ in 4. dist. 18. q. 2. art. 2. questum 3. quod vsus iurisdictionis in ordine sit ad alium; & excommunicatus ab aliorum communione separetur. Multa autem incommoda ex priuatione sequuntur; vnum generale, cætera particularia. Illud est, de quo ipse Vgolinus in seq. cap. 13. in principio, & in §. 2. vt excommunicatus nullam dignitatem seu officium publicum: siue Ecclesiasticum, siue laicale obtinere possit, ex cap. fin. De Clerico excommunic. ministrante, §. Si tamen scierit. Vnde habetur, vt *ibid. nu. 3. notat Panorm.* quod prohibitio exercitio alicuius actus, prohibeatur omne id quo peruenitur ad illum actum. Quod etiam ex principio cap. Postulatis, eod. tit. idem Panorm. nu. 1. deducit: inquitens, nota primo, ex principio literæ, quod cui denegetur aliquid, denegetur & omne id per quod peruenitur ad illud.

CAP. VI.

De variis particularibus incommotis quibus ex ante proposita priuatione sequuntur.

SVMMARIVM.

29. Excommunicatus non toleratus, conferre nequit beneficia.
30. Nec potest eligere, aut electum confirmare: nec potest presen-
tare, aut presensatum instituire.
31. Nec potest censuram ferre, aut latam tollere: nec item iudicare.
32. Explicatio difficultatis; An delegatus iudicare possit, si is à quo delegatus est, in excommunicationem incurrit.

- 33 Potest excommunicatus vocari in ius, adhiberi testis a iuribus hereticis: & quando possit instituire Procuratorem.
- 34 Quando valeant ab excommunicatione gestaratione publici officij, cuius vsu est priuatus.
- 35 Quale peccatum committat vsurpatione talis vsus, contra Ecclesie prohibitionem.

29. **P**RIUMV in commodum particulare est, excommunicatum non posse conferre Ecclesiastica beneficia: quod tradunt D. Anton. Syluest. & Caiet. locis cit. Palud. in 4. dist. 18. q. 4. in 2. effectu; & Gabr. ead. dist. 18. q. 2. versus finem. Couar. ad cap. Alma mater, par. 1. §. 7. num. 9. & Vgolinus tab. 2. cap. 11. §. 2. nu. 2. Vbi alios adhuc refert: & in confirmationem adfert cap. Vnicum, Nefede vacante in 6. Admonetque illud habere locum in omni excommunicato maiore excommunicatione; quia in omnibus eadem ratio, & per consequens eadem iuris dispositio: ita ut quilibet talis, neque per se, neque per suum Vicarium, aut alium non habentem aliunde iurisdictionem, possit beneficium conferre; habeaturque pro intruso ille qui per eiusmodi collationem beneficium acquisierit. Aduerte tamen, quod idem pluribus docet, id ipsum non procedere quoad excommunicatum, per Extrava. Ad euitanda, toleratum ab Ecclesia. Nam talis ut Sacramenta, sic & beneficia potest ex ipsa toleratione Ecclesie, conferre valide: ac sicut ab eo etiam excommunicato, possumus petere nobis conferri Sacramenta; ita & nobis conferri beneficia: quandoquidem Ecclesia relinquit liberam cum eo communionem in licitis, perinde ac cum non excommunicato. Quod si collatio beneficii ad Collegium spectet, & aliqui de eo sint excommunicati, id non impedit quominus ceteri ad illius vinculo liberi possint: conferre, etiam si duo sint tantum; imo & tantum vnus, iuxta tradita per gloss. ad cap. Gratum, De postulatione Prælatorum, verbo *Pauiores*, communiter receptam, vt loco cit. notat Vgolinus.

30. Secundum particulare excommunicati in commodum est, non posse eligere; quod etiam tradunt citati authores, & alij apud Vgolinum *ibidem num. 12*. Debet autem intelligi, vt non modo cum aliis, à quorum communione arcetur: sed neque solus possit eligere, prout loco supra citato notat Couarruias.

Tertium est, non posse electum confirmare, vt D. Anton. & Syluest. locis cit. significant; vterque in 10. effectu excommunicationis, habeturque ex cap. Ad probandum, De sententia, & re iudicata.

Quartum est, non posse presentare: siue ipse sit patronus Clericus, siue etiam patronus laicus, prout loc. cit. notat Couar. Quamquam vt aduersus ipsum Vgolinus sub finem n. 13. docet; presentatio facta à laico, censeri potest valida; cum non presentet ex officio sicut Clericus; sed tanquam administras aliquid pertinens ad suum patrimonium, perinde ac quando celebrat contractum aliquem civilem.

Quintum est, non posse instituire presentatum, q. Vgolinus in præced. n. 3. ex Rebuffo referens, probat: quia id iurisdictionis est, iuxta cap. Nouit. De iis quæ fiunt à Prælati; & cap. Conquerente. De Offic. ordin. Excommunicatus autem priuatur vsu iurisdictionis, ex ante dictis.

31. Sextum est, non posse censuras ferre, nec ab eis absolueri, quod D. Anto. 3. par. tit. 2. c. 76. in effectu 10. recte probat ex cap. Audiuius, 24. q. 1. Cuius argumentum est; excommunicatum non posse excommunicare. Eadem enim ratio est de suspensione, & interdicto, argum. cap. Quarerti, De verbor. signif. Adde & parem esse rationem ligandi & soluendi, ex cap. Verbum, De poeniten. dist. 1. ita vt is qui non potest censuram ferre, nec possit latam tollere.

Septimum est, non posse iudicare, ex Palud. in 4. dist. 18. quæst. 4. in 3. effectu, & D. Anton. in eod. cap. 76. in 11. effectu; & Sylu. in eod. effectu, verbo Excommunicatio 3. Soto in 4. dist. 22. quæst. 1. art. 4. col. 5. & patet ex cap. Exceptionem, De exceptionibus: vbi sub finem dicitur, excommunicatum publice ab officio Iudicis repellendum esse. Hoc autem procedit ex D. Anton. siue solus, siue cum aliis iudicet, ita vt sententiam quæ fert cum aliis, reddat irritam, ex cap. Ad probandum, De sententia, & re iudicata. Adde etiam ex Soto, procedere, siue Iudex sit Ecclesiasticus, siue laicus. Nam in foro

quoque externo excommunicatum vim suam obtinere, habetur ex cap. Decernimus, De sententia, excommunicatum in 6. De qua re Vgolinus in cit. cap. 11. §. 3. Ex quo in seq. §. 5. Adde amplius, siue sit Iudex ordinarius, siue delegatus, aut subdelegatus; & in §. 6. siue Iudex publicus, siue priuatus; qui arbiter dicitur, quando per consensum partium litigantium eligitur, vt Iudicis partes suscipiat, & per suam sententiam liti finem imponat, procedens seruatō ordine iudiciario. Arbitrator vero dicitur, quando eligitur, non vt Iudex super re litigiosa; sed vt amicus qui inter partes amice componat, ac quid cuique competat, definiat.

Vbi aduerte obiter ex eod. authore, De arbitro & Arbitratore, cum fuerint excommunicati non tolerati: illius, *arbitri inquam*, sententiam non valere, vt nec Iudicis ordinarij; quoniam arbitria ad iudiciorum normam rediguntur, ex leg. 1. ff. De receptis arbitris. Arbitratoris vero sententiam esse validam: quod idem author in eod. §. 6. num. 3. copiose docet. Nobis sufficere potest illa ratio; quod quæ sunt quid facti, acta ab excommunicato valent, ex Panorm. ad cap. Veritatis, De dolo & contum. num. 42. Arbitratoris autem arbitrium tale est. Tum quia rationem habet contractus transactionis: tum quia arbitratoris potestatis esse facti cuiusdam, ex eo constat quod is non cogatur ius seruare, sed permittatur quod sibi videtur, suo arbitratu declarare.

De sententia autem delegati, cum ille à quo delegatus est, in excommunicationem incurrerit, quid sit tendum idem Vgolinus in præced. §. 5. explicat quatuor conclusionibus. Prima est: Delegati iurisdictionem non tolli, delegante incurrente in excommunicationem. Ratio est, quia excommunicatio non adimit ius quod quis habet: sed impedit ne eo utatur, De quo videri potest idem author in eadem tab. 2. cap. 6. Secunda est: Vbi delegatio facta est ab ordinario, si delegatus quid egerit vnde res integra deserit esse, is delegante in excommunicationem incidente, non impeditur quominus causam prosequatur. Ratio est, quia nec eiusdem delegantis morte ipse impidiretur, ex cap. Licet, De officio delegati. Quia ratione pariter ostenditur, quod delegato incidente in excommunicationem, cum iam res desit esse integra, subdelegatus possit causam persequi. Postrema, cum res est adhuc integra, quia scilicet delegatus nondum cepit sua iurisdictione vti quando delegans incidit in excommunicationem, tunc delegatus ipse non potest causam cognoscere. Hæc habetur etiam ex citato cap. Licet, & confirmatur: quia antequam subdelegatus iurisdictione utatur, illa in ipsum non transiit efficaciter, ex cap. Quamuis, De officio delegati in 6.

Octauum excommunicati in commodum particulare est: nec accusare, nec testificari posse. Hoc in antecitis locis tradunt D. Anton. Sylu. & Soto. Et probatur ex cap. Decernimus, de sententia, excommunicatum in 6. Vbi Iudicibus præcipitur, vt excommunicatos in suis curiis & iudiciis repellant ab agendo, patrocinando, & testificando.

Vnde etiam intelligitur nonum in commodum; nempe excommunicatum in iudiciis nec agere, nec patrocinari posse: quod glossa eiusdem cap. *ad verbum Patrocinando*, habet, intelligendum esse non tantum in Aduocato, sed etiam in Procuratore. Imo, vt habet Armilla in verbo *Excommunicatio n. 9. sub finem*, nullus potest exercere actus publicos: quales sunt non modo Aduocatorum, & Procuratorum, sed & Tabellionum: ac etiam tutorum (quorum autoritas licet ad priuatam vilitatem sit instituta, est tamen publica) iuxta Syluest. *Excommunicatio 3. num. 2. vers. 2.* Quodque de tutoribus dicitur, esse pariter de curatoribus dicendum, notat Vgolinus *tab. 2. cap. 14. in princip.*

Quamuis autem hæc ita sint, tamen ex cap. Intelleximus, De iudiciis, potest excommunicatus in ius vocari (de qua re latius in sequen. cap. 16. Vgolinus) quia alioqui sua malitia ei prodesset, vt ibidem dicitur. Item ex cap. In fidei fauorem, De hæreticis in sexto, conceditur vt in negotio inquisitionis aduersus hæreticos excommunicati ferant testimonium.

Decimum particulare in commodum est: non posse institui Procuratorem, nec posse Procuratorem instituire, prout habet Sylu. *Excommunicatio 3. num. 1. vers. 12.* Attamen, vt monet Caiet. in verb. *Excommunicatio, c. vlt. §. Vbi scito*, quando

tanquam

tanquam reus in iudicium vocatur, potest Procuratorem instituire: quod manifestum est cit. cap. Intelleximus. Neque consentaneum est ut prohibeatur facere, quæ ad legitimam defensionem suam pertinent.

Vndecimum est, non posse administrare non modo spiritualia; sed neque temporalia, iuxta D. Anton. 3. par. tit. 2. 4. cap. 7. 6. vers. 15. & Panorm. ad cap. Pastoralis, De appellationibus num. 18.

Addi potest duodecimum, quod excommunicatus non toleratus nequeat beneficia dare in commendam.

Et decimum tertium, quod nequeat dare coadiutorem.

Et decimum quartum, quod nequeat quem beneficio priuare.

Et decimum quintum, quod nequeat postulare, aut nominare ad beneficium.

Et decimum sextum, quod possit indulgentias conferre.

Ac postremo, quod executor constitutus non possit providere de beneficio: hæc enim omnia requirunt vnum iurisdictionis, quo excommunicatus priuatur. Vide Vgol. in cit. tab. 2. cap. 11. §. 2. Et adde si lubet quæ Suarez tom. 5. disp. 1. 4. late persequitur de priuatione vsus iurisdictionis Ecclesiasticæ ob excommunicationem maiorem.

34. Iam vtrum validi sint antecitati actus, si excommunicatus contra Ecclesiæ prohibitionem se illis ingerat, late disputatur à Panorm. ad cap. Veritatis, De dolo & contumacia, à Felino ad cap. Ad probandum, De sentent. & re iudic. ab Angel. Excommunicatio vlt. n. 19. à Sylu. Excommunicatio, 3. n. 2. & sequentibus, ab Alphons. à Castro lib. 2. De lege pœnali, cap. vlt. concl. 2. vers. Alterum: & passim ab Vgolino in tab. 2. De censuris. Sed quia id magis pertinet ad forum externum quam ad internum, cui hæc doctrina seruit, breuiter tantum monerimus; habentem officium publicum si in excommunicationem incurrat, ea quæ ante ipsius denunciationem, & dum adhuc ab Ecclesia toleratur geruntur ab ipso, ratione iudicij publici officij, seu quatenus habet publicam auctoritatem, valida esse. Quod communiter probant à simili: quia quantumvis seruus nō possit esse Iudex, valent tamen quæ dum pro libero habetur, ab ipso geruntur ratione publici officij, ex cap. Infamis, 3. q. 7. & ex lege Barbarius, ff. De officio Prætoris. Quæ vero geruntur post denunciationem excommunicationis, inualida esse: quia nimirum tunc excommunicatio plene obtinet suam vim priuandi excommunicatum vsu publici officij. Quod idem iudicandum est de excommunicato ob notoriam Clerici percussione, qui sicut denunciatus ponitur in numero eorum qui non tolerantur ab Ecclesia, vt habeatur in seq. cap. vlt.

35. AN autem mortaliter peccet excommunicatus ingerendo se illis actibus? Caiet. in verb. Excommunicatio cap. vlt. vers. Vbi scito, ait non esse adeo clarum: videri autem rationabile non peccare mortaliter, nisi tali vsurpationi officij, aliquid ex suo genere mortale se immisceat: sicut se immiscet, inquit ille, cum excommunicatus iudicat: quia tunc incidit in vsurpatum iudicium, quod est peccatum mortale ex suo genere: quoniam per illud iniuriam facit, tum iis quos iudicat exercens in eos potestatem, quam & ligatam habet, & prohibetur exercere: tum etiam communitati, cuius actum grauem sibi iniique vsurpat. Quæ ratio etiam Soti in 4. distim. 22. quæst. prima, artic. 4. colum. 5. Similiter se immiscet, cum ipse eligit beneficia, aut ea confert: quia facit iniuriam aliis electoribus, & collatoribus, quorum numerum iniuste auget. Ita Caiet.

CAPVT VII.

Priuare adhuc fructibus beneficiorum Ecclesiasticorum.

S V M M A R I V M.

36. Vnde constat de tali priuatione, & quod excommunicatus ipso facto illam incurrat non expectata Iudicis sententia.

37. Aliquot corollaria inde deducta.

38. Obligatio restituendi fructus perceptos in excommunicatione, non tollitur per obtentam abolutionem ab excommunicatione.

39. Non potest excommunicatus ex fructibus sui beneficii sui subuenire: & moderationes cum quibus id acceptandum est.

40. Vt fructus percepti in excommunicatione retineri possint oportet dispensatione.

41. Quod in hac re fructibus beneficii dicitur, priuatione dicendum est de aliis fructibus Ecclesiasticis.

42. Cui cedere debent fructus ipsi restituendi.

36. **E**xcommunicatum maiore excommunicatione non facere fructus suos si beneficium habeat, tradunt tum alij quorum Vgolinus meminit tab. 2. cap. 12. num. 1. tum etiam Palud. in 4. distim. 18. quæst. 4. in 2. effecti, & Caiet. verbo Excommunicatio, cap. vlt. §. Vbi scito (qui & docet illum peccare mortaliter faciendo suos eosdem fructus, propter iniustitiam quam in eo committit) probaturque ex cap. Pastoralis, De appellationibus: cuius finis sic habet. Illi proventus Ecclesiastici merito subtrahuntur, cui Ecclesiæ communio denegatur. Sicque ea verba accipit ibidem Panorm. num. 17. Reticiens quod glossa eiusdem cap. docet, excommunicato non subtrahi redditus beneficii, nisi hoc sit expressum in sententia: seu, quod idem est, excommunicatum non esse ipso facto priuatum fructibus sui beneficii: sed per Iudicis sententiam debere priuari. Cuius contrarium preclare ostendit Suarez tom. 5. disput. 13. sect. 2. vt & Vgolinus lococitato. Ratio vero præcipua est: quod memoratis verbis Summus Pontifex significet, eam de qua loquimur priuationem in excommunicatum cadere eo ipso quod Ecclesiæ communio ei denegatur: in quam denegationem ipso facto, nulla expectata Iudicis sententia, incurritur per excommunicationem: vt pote trahentem secum, ex eodem cap. Pastoralis, suam executionem. Adeo vt eadem memorata verba non sint interpretatione referenda ad ius, ex quo Iudex sententiam proferre debeat: sed ad executionem, qua excommunicato per separationem ipsius ab Ecclesiæ communione, fructus beneficiorum subtrahuntur de facto; ita vt illos non faciat amplius suos. Quæ interpretatio cum sit communis, vt idem auctores annotant: certum est magnam auctoritatem habere debere in praxi pro conscientia securitate.

37. **E**x hac autem doctrina multa licet inferre. Ac primo, quod Vgolinus in eodem num. 1. habet ex Panorm. ad memoratum cap. Pastoralis, num. 6. illud in eodem modo habere locum (quod satis aperte deducitur in ex eod. cap. Pastoralis) quantumcumque; ass. rat. qui se iniuste excommunicatum, & ideo appellet. Secundo, quod idem refert ex Innocentio ad cap. 1. verb. Episcopatum Demiticiis, locum item habere tam in Clericis maioribus & Episcopis, quam in minoribus seu simplicibus beneficiariis. Tertio, quod tractat Suarez in citata sect. 2. num. 10. locum quoque habere non modo in excommunicatis denunciatis, & notoriis percussoribus Clericorum: sed etiam in omnibus aliis maiori excommunicatione irretitis: quia per Extrauag. inter. Ad euitanda, in nullo consultum est priuata vtilitati excommunicati; vt patet ex illius expressis verbis apud Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 35. Vnde & tales cum eiusmodi fructus non faciant suos, tenentur eosdem tanquam alienos iniuste detentos, restituere non expectata Iudicis executione.

38. **Q**uibus adde cum eodem Vgolino ibidem vers. Sexto ex Rebuffo: quod nec absolutio à censuris quam Summus Pontifex dare solet ei cui confert beneficium, liberet excommunicatum à proposito incommodo: quia talis absolutio prodest solum quoad collationem: ideoque excommunicatus sic absolutus, non faciet ob illam fructus suos: quia priuatio fructuum beneficii distincta est ab impedimento acquisitionis beneficii; de quo dicitur in sequenti capite.

Adde idem cum eodem; neque obtenta abolutione, excommunicatum facere suos fructus suos percepti tempore excommunicationis. Id quod post glossam final. ad cit. cap. Pastoralis, habent D. Anton. 3. par. tit. 2. 4. cap. 7. 6. in effecti 9. & Sylu. in verbo Excommunicatio tertio, num. 1. vers. 9. Ratio vero est: quia absolutio tollit tantum excommunicationis vinculum, non item detrimenta ex eo secuta, quæ ad terrorem contumaciam relinquuntur: eo quod facilitas venia; in-